

De laatste roos van de zomer

Santa Montefiore bij Boekerij:

Onder de ombu-boom
Het vlinderkistje
De Vergeet mij niet-sonate
De zwaluw en de kolibrie
Valentina's laatste reis
De zigeunermadonna
Het geheim van Montague
De Franse tuinman
In de schaduw van het palazzo
De affaire
Villa Magdalena
Fairfield Park
De vuurtoren van Connemara
Het gouden licht
De dochter van de imker
De witte duif
De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer

SANTA MONTEFIORE

*De laatste roos
van de zomer*

De terugkeer van de vrouwen van Deverill

ISBN 978-90-225-7466-9

ISBN 978-94-023-0836-5 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Last Secret of the Deverills*

Vertaling: Erica Feberwee

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 Santa Montefiore

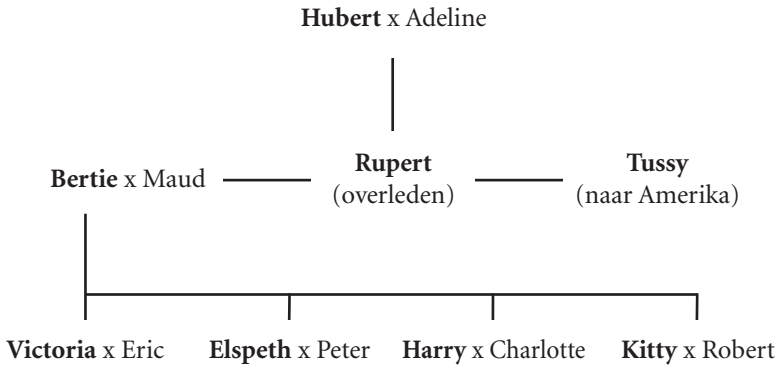
© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

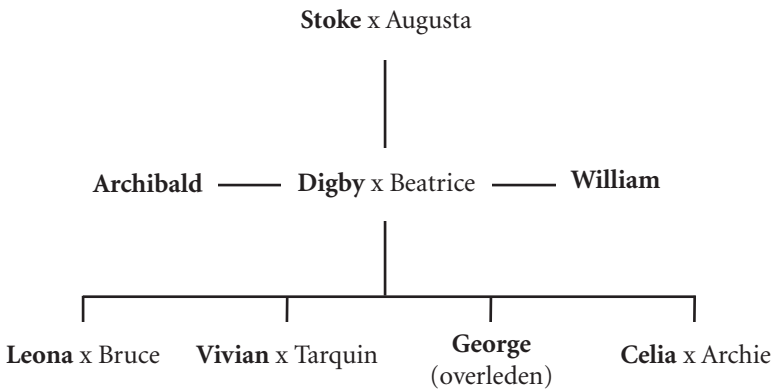
In liefde opgedragen aan oom Chris

Castellum Deverilli est suum regnum
Het kasteel van een Deverill is zijn koninkrijk

De Deverills van kasteel Deverill in Ballinakelly

De deverills van Deverill House in Londen

MAGGIE O'LEARY

Sommigen beweerden dat ze werd geboren tijdens het Samhna-feest, toen de bewoners van Ballinakelly het binnenhalen van de oogst vierden, maar anderen zeiden dat ze ná zonsondergang en vóór het eerste licht van de dageraad ter wereld kwam, in de uren waarin kwaadaardige kobolden, *banshees* en elfen zich bij de dode zielen voegden, om onder de beschutting van de duisternis vrijelijk rond te dolen tussen de levenden. Hoe het ook zij, zeker is dat Maggie O'Leary het levenslicht zag op de eerste dag van november in het jaar 1640, toen een dichte mist zich verzamelde in de dalen en de wind de geur van hei, gras en pekkel met zich meevoerde, terwijl de wereld doordrenkt raakte van een lichte motregen.

Er heerste die nacht rusteloosheid in de boerderij van de O'Leary's. De koeien stampten loeiend met hun hoeven, de paarden snoven nerveus en schudden met hun manen. Inktzwarte kraaien verzamelden zich op het dak van de boerderij waar Órlagh Ni Laoghaire kreunend haar slaapkamer op en neer liep, met haar handen in het kuiltje van haar rug, angstiger dan bij al haar eerdere bevallingen nu haar zesde kind zich aandiende. De eerste vijf waren vlot en zonder veel pijn geboren, maar die nacht was Órlagh net zo rusteloos als het vee en werd ze gekweld door heftige weeën. Af en toe keek ze uit het raam, verlangend naar de roze gloed van de dageraad. Ze bad dat haar kind pas op Allerheiligen zou worden geboren, en niet in deze duistere, onzalige nacht.

Niet ver van de boerderij genoten Órlaghs kinderen van het feest, in een grote schuur in het hart van het dorp, waar heel Ballinakelly zich had verzameld. In de huizen waren de vuren gedooft, maar alle ramen

en deuren stonden open om zowel demonen als goedwillende geesten ruim baan te geven. Buiten laaiden de vreugdevuren hoog op. Hun gouden vlammen verdreven de kou van de boze geesten die in de duisternis vrij spel hadden.

Het was geen nacht voor de geboorte van een nieuw leven, maar daar trok Maggie zich niets van aan.

Net voor de dageraad bracht Órlagh tijdens een zware bevalling een gezonde zuigeling ter wereld, wier ijselijke kreten een gat in de hemel scheurden waar het eerste licht van de nieuwe dag doorheen viel. Maar met de geboorte van het kind eindigde het leven van de moeder. Órlagh werd meegevoerd naar een nieuw leven, maar niet voordat ze met zwakke stem tot de zuigeling in haar armen had gesproken. ‘*Céad míle fáilte, Peig!*’ Een honderdduizendvoudig welkom! Aldus gaf ze haar kind een naam, en ze zegende het met een kus.

Maggie was een mooi kind, maar haar opvallende schoonheid had ook iets vreemds. Haar haren waren zo zwart als ravenvleugels, haar ogen betoverend groen, haar lippen vol en zinnelijk, om haar mond speelde een mysterieuze trek alsof ze meer wist dan ze liet blijken. Ze was in meer dan één opzicht een bijzonder kind, maar het kwam vooral door haar ongebruikelijke gave dat ze een buitenbeentje was, niet alleen in haar familie maar in de hele gemeenschap. Maggie had namelijk visioenen waarin ze de doden zag, soms zelfs al vóórdat ze waren gestorven.

Haar broers en haar zusje plaagden haar en noemden haar een heks, totdat hun vader hun zacht en met bevende stem vertelde wat er met heksen gebeurde. Pastoor Brennan, de plaatselijke zielenherder, sloeg een kruis wanneer hij Maggie zag en probeerde haar te laten opbiechten dat ze het allemaal maar verzon om aandacht te trekken. De inwoners van Ballinakelly gaapten haar met grote, verschrikte ogen aan; ze geloofden dat Maggie werd beheerst door de geesten die bij haar geboorte om het kraambed hadden gestaan. ‘Dat kind is hier eerder geweest,’ mompelden de oude vrouwen. ‘Zo waar als God mijn getuige is.’ En zelfs Maggies grootmoeder bekeek haar met wantrouwen. Als ze niet met haar eigen ogen had gezien hoe haar kleindochter ter wereld kwam, zou ze hebben gedacht dat Maggie een wisselkind was, door een oude kold in de wieg gelegd om ongeluk te brengen.

Maar dat ongeluk kwam toch wel.

Voor Maggie was het heel gewoon om overleden mensen te kunnen zien of de dood te kunnen voorspellen. Ze wist niet beter of ze zag dingen die voor anderen onzichtbaar bleven. En dat maakte haar niet tot een slecht mens. Ze wist dat de gave die ze bezat haar door God was gegeven. En dus vluchtte ze naar de heuvels waar ze één kon zijn met de schepping. Daar liep ze, met de wind in haar haren en met de zachte regen op haar huid, door het hoge gras naar de rand van de wereld, waar de zee in glinsterende golven over het zand spoelde. En terwijl hoog boven haar de meeuwen langs de hemel zwenkten, wikkelde ze haar omslagdoek om haar schouders en keek ze uit over het water. Soms, wanneer ze aan de horizon de zeilen van een schip ontwaarde, verwonderde ze zich over het mysterie en de uitgestrektheid van een wereld ver van de Ierse kusten. En hoog op de kliffen, tussen een ring van eeuwenoude stenen die bekendstond als de Elfenkring, speelde ze met de natuurgeesten die alleen zij kon zien. Want daar, op die magische plek, was niemand die haar veroordeelde of angst voor haar koesterde. Daar was alleen God, in die geheime, heidense wereld die Hij haar in staat stelde in volle luister en wonderbaarlijkheid te aanschouwen.

Maar naarmate Maggie ouder werd, begonnen de geesten meer van haar te eisen. Ze wilden dat ze boodschappen doorgaf aan hen die ze hadden moeten achterlaten. Maggies vader herinnerde haar eraan wat de straf was voor het beoefenen van hekserij; haar oudere zuster smeekte haar er niet over te praten; haar grootmoeder voorspelde dat er niets goeds van kon komen. Maar de stemmen zwegen niet en gunden Maggie geen rust. Ze geloofde in een heilige plicht die ze had te vervullen. Ze was ervan overtuigd dat het Gods wil was dat ze het geweten van de doden ontlastte.

Het waren moeilijke tijden. De O'Leary's hadden het niet breed. Maggies vader en haar vier broers waren boer, net als vele generaties O'Leary's vóór hen, en hoedden hun schapen op de weidegrond op de kliffen, hoog boven de zee, hun kostbare land dat al zo lang ze zich konden heugen in het bezit van de familie was. Maar er waren in de boerderij acht monden te voeden, en eten was schaars. Gedreven door wanhoop zwichtte Maggies vader voor de verleiding en begon hij, aanvankelijk in het diepste geheim, geld te vragen voor een seance met zijn dochter. Maggie gaf de boodschappen door die ze beweerde van de

doden te hebben ontvangen, en haar vader streek het geld op zodat ze brood op de plank hadden. Geleidelijk aan raakte het nieuws bekend, en toen duurde het niet lang of de gekwelden en berooiden kwamen in drommen naar haar toe, als duistere zielen die hun armen strekten naar het licht. Wie geen geld had, betaalde op een andere manier – met melk, kaas, eieren, af en toe zelfs met een kip of een haas. Maar ook de angst verspreidde zich, want een dergelijke gave moest wel het werk zijn van de duivel. Maggie groeide op zonder speelkameraadjes, met slechts de vogels en de dieren van het veld als gezelschap.

Ze was negen toen Oliver Cromwell met zijn leger naar Ierland kwam. Haar broers sloten zich aan bij de royalisten, en zelfs met haar gave van helderziendheid kon Maggie niet voorspellen of ze hen ooit zou terugzien. De oorlog was gruwelijk en kwaadaardig, verhalen over Cromwells wreedheid grepen als een plaag om zich heen, met hongersnood in hun kielzog. Het beleg van Drogheda en de daaropvolgende slachting werden als een bloedrode draad door het tapijt van de Ierse geschiedenis geweven. Cromwells soldaten regen duizenden Ierse strijders aan het zwaard, en wie Gods bescherming zocht in Zijn kerken werd levend verbrand.

Het nieuws bereikte Ballinakelly dat Cromwell geen genade zou kennen met katholieken, zelfs niet als ze zich overgaven. En dus trok Maggies vader, door woede en angst gedreven, met de rebellen de heuvels in, zo goed als ongewapend, maar bereid zijn land met hand en tand te verdedigen. Hij was moedig en sterk, maar tegen de goedbewapende en perfect gedrilde mannen van Cromwell kon hij niet op. Tot overmaat van ramp trok koning Karel II zijn steun aan de royalisten in, hij liet zijn troepen in Ierland in de steek en gaf zijn steun aan de Schotten. Het gevolg was dat de Ieren er alleen voor stonden, verlaten en verraden, als weerloze schapen bedreigd door de wolven, gedoemd om te sterven.

Maggies broers zochten vanuit de dood contact met haar om boodschappen door te geven aan hun zuster en hun grootmoeder. Ze keken, samen met de andere arme zielen, als door een raam terug naar de wereld die ze hadden verlaten en brachten verslag uit van de manier waarop ze waren gestorven: door vuur, knuppels en zwaarden. Maggies vader sneuvelde in de heuvels, gevangen en gedood als een haas op de hei. De vrouwen van het gezin bleven alleen achter, met niemand om voor hen

te zorgen. Hulpeloos. Aan de bedelstaf geraakt. De meeste van hun schapen waren gestolen. Ze konden geen beroep doen op de liefdadigheid van anderen, want na de gesel van de oorlog werd het land geteisterd door hongersnood en de pest. Maar Maggie had haar gave, de mensen bleven komen en betaalden met het weinige dat ze hadden voor een boodschap van hun dierbaren. De O'Leary-vrouwen rouwden in stilte, want ze moesten sterk blijven voor elkaar. Verdriet zou hen niet helpen. Alleen wilskracht kon hen redden.

Toch was niet alles verloren. Ze hadden hun land nog. Hun kostbare, schitterende land, hoog boven de zee. Ondanks het oorlogsgeweld bloeide de natuur zoals ze dat altijd had gedaan, en altijd zou blijven doen. De hei kleurde de heuvels, vlinders dartelden door de lucht, vogels kwetterden in de bomen waaraan het jonge blad stralend groen uitbotte, de milde regen en de lentezon schiepen regenbogen die zich als oogverblindende bogen van hoop boven het dal welfden. Goddank, niet alles was verloren. Ze waren bijna alles kwijtgeraakt, maar ze hadden hun land nog.

Toch zouden ze ook dat verliezen. Aan Barton Deverill, de eerste Lord Deverill van Ballinakelly. Hij zou de O'Leary's van hun land beroven, waardoor ze met lege handen achterbleven.

DEEL 1

1

Dublin, februari 1939

Martha Wallace huppelde over het pad dat zich door St. Stephen's Green slingerde. Lopen was ondenkbaar, daarvoor was ze veel te uitgelaten. Haar hart maakte met elke huppel een sprongetje, waardoor het leek alsof ze zweefde en op wolken liep. Mrs. Goodwin, haar al wat oudere nanny, haastte zich met korte, gejaagde pasjes achter haar aan, maar kon haar nauwelijks bijhouden. 'Niet zo vlug, lieverd. Laten we even op een bankje gaan zitten.' Ze bleef staan om op adem te komen.

Martha bleef ook staan, maakte een paar sprongetjes achteruit en begon voor haar nanny heen en weer te huppelen. 'Ik zou niet eens kúnnen zitten!' Ze lachte uitbundig. 'Is het niet krankzinnig? Ik kwam hier om mijn moeder te vinden, maar in plaats daarvan heb ik mijn hart verloren!' Martha's Amerikaanse accent vormde een scherp contrast met de zorgvuldig afgemeten, Engelse klinkers van Mrs. Goodwin. Ze had de lichte huid van haar Ierse moeder, er lag een blos op haar wangen en haar chocoladebruine ogen glansden van opwinding. Doordat ze haar hoed had afgezet had de wind vrij spel met haar lange kastanjebruine haren. Hij leek er plezier in te hebben, trok haar spelden los en gaf haar iets roekeloos en onstuimigs. Mrs. Goodwin nam haar zeventienjarige protegeetje ongelovig op. Ze kon zich nauwelijks voorstellen dat dit vrolijk huppelende meisje nog maar enkele uren eerder, in het klooster van Onze-Lieve-Vrouwe Koningin van de Hemel, in tranen was geweest toen bleek dat het archief geen informatie bevatte over haar geboorte en haar biologische moeder.

'Laten we niet te hard van stapel lopen, kindje.'

'Hè toe, Mrs. Goodwin, niet zo serieus! Als de ware op je pad komt, dan weet je dat! Dat voel je!'

‘Je hebt hem net ontmoet. En jullie hebben elkaar amper een uur gesproken. Misschien is hij inderdaad de ware, maar verwacht er niet te veel van.’

‘Wat is hij knap, hè? Ik heb nog nooit zo’n knappe jongen ontmoet. En hij heeft zulke lieve ogen! Prachtig grijs, met zo’n intense blik. Volgens mij vond hij mij ook leuk. Wat denkt u?’

‘Natuurlijk vond hij je leuk. Je bent een schoonheid. Hij zou wel blind moeten zijn als hij dat niet zag.’

Martha omhelsde haar oude nanny, die verrast in de lach schoot, aangestoken door haar uitbundigheid. ‘En zoals hij lachte, Mrs. Goodwin! Hij heeft zo’n heerlijke glimlach!’ dweepte Martha. ‘Zo charmant. En ook een beetje ondeugend. Het is lang geleden dat ik iemand zo charmant heb zien glimlachen. Hij is nog knapper dan Clark Gable!’

Mrs. Goodwin ontdekte tot haar opluchting een bank onder een robuuste paardenkastanje, waar ze zich met een diepe zucht breeduit op liet zakken. ‘Ik moet zeggen, ze waren allebei buitengewoon beleefd.’ Ze dacht bewonderend terug aan Lord Deverill, de vader van de jongen aan wie Martha haar hart had verloren, geveleid dat iemand in zijn positie haar, een eenvoudige nanny, zo hoffelijk en met zo veel respect had bejegend. Ze begreep drommels goed dat hij hen aan hun tafeltje had gevraagd vanwege zijn zoon, die zo gecharmeerd was geweest van Martha. Maar Lord Deverill had ook Mrs. Goodwin uiterst wellevend behandeld. Daar was ze hem erg dankbaar voor, want dat had hij niet hoeven doen. ‘Lord Deverill is in alle opzichten een gentleman,’ zei ze dan ook.

‘Volgens mij heb ik mijn hart verloren op het moment dat hij de tearoom binnenkwam,’ zei Martha, die aan niets anders kon denken.

‘En op zijn beurt kon JP zijn ogen niet van jou afhouden. Wat een geluk dat zijn vader ons bij hen aan tafel nodigde. Anders had je hem misschien nooit ontmoet.’

‘Maar zie ik hem ooit weer?’ vroeg Martha zich handenwringend af. Ze slaakte een diepe zucht.

‘Hij weet in welk hotel we zitten, en als we ons vertrek naar Londen met één dag uitstellen, geeft dat hem de kans om langs te komen.’

‘O, ik vind het zo spannend allemaal!’ Martha klapte opgewonden in haar handen. ‘Ik wil niet naar Londen. En ik wil nooit meer terug naar huis! Ik wil hier blijven, in Ierland!’

Mrs. Goodwin glimlachte om de naïviteit van de jeugd. Wat leek het leven nog simpel, door de roze bril van een eerste liefde. ‘Ik wil geen spelbreker zijn, kindje. Maar vergeet niet waarvoor we hier zijn.’

Haar voorzichtige vermaning zette een lichte domper op Martha’s enthousiasme. Ze liet haar schouders hangen en plofte naast Mrs. Goodwin op de bank. ‘Nee, dat is zo. U hebt gelijk. En maakt u zich geen zorgen, ik zal me door niets of niemand van onze missie laten afleiden.’

‘Misschien kan JP ons wel helpen. Ons kent ons in de kringen van de aristocratie.’

‘Nee, hij mag het niet weten. Daarvoor is het te pijnlijk. Ik wil dat het tussen ons blijft. Niemand mag weten dat mijn moeder me niet wilde en me heeft afgestaan.’ Martha sloeg haar ogen neer en keek naar een roodbruine eekhoorn die in vliegende vaart het pad overstak en onder een laurierstruik verdween. ‘Eerst moet ik er zelf mee in het reine zien te komen,’ zei ze zacht. Van haar uitgelaten stemming was weinig meer over. ‘Ik ga niet tegen hem liegen, maar zolang hij er niet naar vraagt, begin ik er niet over. U zei het net al, we kennen elkaar amper. Dus we hoeven elkaar nog niet alles te vertellen.’

Mrs. Goodwin vouwde haar geschoeide handen in haar schoot. ‘Zoals je wilt. Dus we blijven nog een extra dagje in Dublin. En als we eenmaal in Londen zijn, twijfel ik er niet aan of we zullen de Rowan-Hamp-tonsonder al te veel moeite kunnen vinden.’ Ze drukte Martha’s hand. ‘Zo veel Lady’s Rowan-Hampton zijn er vast niet.’ De adellijke achternaam op het geboortecertificaat maakte hun taak een stuk gemakkelijker dan wanneer Martha’s biologische moeder Mary Smith zou hebben geheten. In dat geval had Mrs. Goodwin niet geweten waar te beginnen. ‘Toch zal het geen gemakkelijke weg zijn die we moeten bewandelen,’ vervolgde ze. ‘Dus laten we het er nog maar even van nemen.’

Martha keek haar aan en beet op haar lip. ‘O, ik hoop zo dat hij langskomt!’

JP Deverill stond voor het open raam van zijn kamer in het Shelbourne Hotel en keek uit over St. Stephen’s Green. De rook van zijn sigaret kringelde omhoog totdat de wind ermee aan de haal ging. Zijn blik was gericht op het vlechtwerk van takken beneden zich in het park, maar hij zag slechts het gezicht van Martha Wallace voor zich.

JP was nog nooit verliefd geweest. Hij had zich wel eens tot een meisje aangetrokken gevoeld, en gezoend had hij ook al, maar om die meisjes had hij nooit echt gegeven. Maar om Martha Wallace gaf hij oprecht, ook al kende hij haar nog maar net. Ze hadden amper een uur theege-dronken, maar hij had gewild dat het nooit zou eindigen! Hij zou de we-reld aan haar voeten willen leggen. Hij wilde haar zien glimlachen en weten dat die glimlach voor hem was bedoeld. Hij wilde haar hand vast-houden, haar diep in de ogen kijken, haar vertellen wat hij voor haar voelde. Terwijl hij een trek nam van zijn sigaret, schudde hij ongelovig het hoofd. Martha Wallace had hem volledig uit zijn evenwicht ge-bracht. Ze was als een donderslag bij heldere hemel, als een pijl uit de boog van Cupido die hem recht in het hart had getroffen. Ineens be-greep hij alle clichés waarover hij altijd had gelezen, maar hij had geen idee wat hem nu te doen stond.

Gelukkig wist Bertie Deverill precies wat zijn zoon te doen stond. Hij had zijn zoon op de rug geklopt en uit de manier waarop hij grinnikte, had JP begrepen dat zijn vader ooit een groot vrouwenkenner en -lief-hebber was geweest. ‘Als je nog iets wilt afspreken, moet je snel zijn, JP,’ had hij gezegd. ‘Zei ze niet dat ze op doorreis waren naar Londen? Dus ik zou zeggen: koop een bos bloemen, ga bij haar hotel langs en stel voor haar de stad te laten zien. Dat vindt ze vast enig.’

In gedachte beleefde JP elke minuut van hun ontmoeting, beneden in de tearoom, opnieuw. Martha had hem vanaf haar tafeltje bij het raam onopvallend gadeslagen. Bij binnenkomst was ze hem niet meteen op-gevallen, omdat hij in beslag werd genomen door het groeten van be-kenden. Maar toen hij eenmaal zat, aan een tafeltje niet ver van het hare, had haar blik de zijne als het ware naar zich toe getrokken. Met een ma-gisch gevoel van thuiskomen hadden hun ogen elkaar gevonden. Ze was geen opvallende schoonheid, en al helemaal niet het type jonge vrouw dat de aandacht op zichzelf vestigde, maar JP merkte tot zijn verbazing dat hij zijn ogen niet van haar af kon houden. Wanneer hij eraan terug-dacht, bezorgde het hem ook nu nog een huivering van genot. Zij had haar ogen ook niet neergeslagen, maar was hem strak blijven aankijken, met een verraste blik en een blos op haar wangen. Verrast en misschien zelfs licht geschokt, alsof ze in zijn gezicht iets zag wat ze herkende. Er waren dichtbundels volgeschreven over liefde op het eerste gezicht. JP

had zich er nooit iets bij voorgesteld en al helemaal niet verwacht of gehoopt dat het hem zou overkomen. Maar het was toch gebeurd, en nu had hij het gevoel dat hij hulpeloos verstrikt was geraakt in de netten van de liefde.

In de poëzie ging het ook over het wonderbaarlijke gevoel alsof je iemand al je hele leven kende, over het moment waarop je in de ogen van een vreemde keek en daarin een vertrouwde, verwante ziel herkende. Ook dáár had JP zich nooit iets bij kunnen voorstellen. Maar toen ze samen aan tafel zaten, toen hun handen elkaar raakten omdat ze allebei dezelfde sandwich met ei en waterkers en hetzelfde stuk chocoladecake wilden pakken, had hij sterk het gevoel gehad dat ze elkaar al heel lang kenden. Er was onmiskenbaar sprake van een band, van een stilzwijgend wederzijds begrip. Ze hoefden elkaar maar aan te kijken om zich daarvan bewust te zijn. Hij kende haar, en zij kende hem, en ineens spraken alle gedichten die hij altijd maar dwaas had gevonden, een taal die hij begreep. Hij was een drempel overgestoken en wat eerder verborgen was geweest, had zich nu in een wonder van kleur, van bruisende dynamiek aan hem geopenbaard. Hij maakte zijn sigaret uit en besloot het advies van zijn vader op te volgen.

Bij een stalletje om de hoek van het hotel kocht hij een bos rozen, waarmee hij vol ongeduld op weg ging, het park door. Er was geen tijd te verliezen. Misschien was ze op datzelfde moment wel haar koffers aan het pakken, klaar om door te reizen naar Londen. Als hij niet voortmaakte, zag hij haar misschien nooit meer. De zon stond laag aan de hemel, klaar om afscheid te nemen van de dag, de wirwar van kale takken wierp lange, vochtige schaduwen over het pad. Merels en kraaien zochten luid kwetterend een plek voor de nacht, de eekhoorns zochten hun hol op. Hoewel JP daar normaliter van genoot, ontging het hem nu volledig, zozeer werd hij in beslag genomen door zijn bestemming.

Hij was nerveus, iets wat zelden voorkwam. Hij wist dat hij knap werd gevonden, zelfs door vrouwen en meisjes die niet vielen op mannen met rood haar. En Kitty, zijn halfzus die hem als een moeder had grootgebracht, zei altijd dat hij de charme van de Deverills bezat. Dus hij wist niet beter of hij was bijzonder, simpelweg doordat hij een Deverill was. Maar nu het hem voor het eerst oprecht interesseerde hoe een ander over hem dacht, twijfelde hij ineens aan zichzelf.